

31 MAART 2017

De Oekraïense hongersnood: alleen bewijs kan de waarheid onthullen

DOOR GROVER FURR

Geen enkele detective kan een misdaad oplossen zonder zorgvuldig en objectief het bewijsmateriaal te bestuderen. Evenzo kan niemand weten wat er werkelijk in de geschiedenis is gebeurd zonder op een objectieve manier de relevante primaire bronnen te bestuderen - het bewijs. Ik heb tientallen jaren besteed aan het bestuderen van de primaire bronnen met betrekking tot veel specifieke gebeurtenissen in de Stalin-periode. Mark Tauger heeft meer dan 25 jaar de belangrijkste bronnen over de Sovjet-landbouw bestudeerd.

Louis Proyect heeft dit niet gedaan. Bijgevolg heeft hij geen kans om de waarheid te ontdekken of te herkennen wanneer hij die ziet. Hij is onvermijdelijk gedoemd om te 'geloven' wat past bij zijn vooropgezette ideologische vooringenomenheid, en al het andere te verwerpen. Dit is fataal voor elke poging om erachter te komen wat er werkelijk is gebeurd.

De aanval van Louis Proyect op mij en op Mark Tauger ("Wat veroorzaakte de Holodomor?" Cp 24 maart 1971) is een ideologie die zich voordoet als geschiedenis. Het staat vol met onwaarheden. Ik zal me concentreren op de leugens die Proyect over mij en mijn onderzoek vertelt. Ik hoop dat Mark Tauger zal reageren op de onwetende beschuldigingen van Proyect tegen zijn onderzoek.

Proyect begint zijn artikel door te stellen: "Furrs politieke leven draait om het vieren van Stalins grootste prestaties - zoals ze waren." Dit is fout. Het is niet mijn doel om Stalin of iets of iemand te 'vieren'. In mijn onderzoek probeer ik de waarheid over de Sovjetgeschiedenis van de jaren dertig te ontdekken, gebruikmakend van het beste bewijs uit de primaire bron en met scrupuleuze objectiviteit.

Ik ben het eens met historicus Geoffrey Roberts als hij zegt:

In de afgelopen 15 jaar is er een enorme hoeveelheid nieuw materiaal over Stalin ... beschikbaar gekomen uit Russische archieven. Ik moet duidelijk maken dat ik als historicus sterk gericht ben op het vertellen van de waarheid over het verleden, hoe ongemakkelijk of onsmakelijk de conclusies ook zijn. ... Ik denk niet dat er een dilemma is: je vertelt gewoon de waarheid zoals je die ziet.

("Stalin's Wars", Frontpagemag.com 12 februari 2007. Op <http://hnn.us/roundup/entries/35305.html>)

De algemene of 'mainstream'-opvatting van Stalin als een bloeddorstige tiran is het product van twee bronnen: Trotski's geschriften uit de jaren dertig en Nikita Chroesjtsjov's 'geheime toespraak' op het XX partijcongres in februari 1956. Deze canonieke geschiedenis van de Stalin-periode - de versie die we allemaal hebben geleerd - is volledig onjuist. We kunnen dit nu zien dankzij twee reeksen archiefvondsten: de geleidelijke publicatie van duizenden archiefdocumenten uit voorheen geheime Sovjet-archieven sinds het einde van de USSR in 1991; en de opening van het Leon Trotski-archief in

Harvard in 1980 en, in de tweede plaats, van het Trotski-archief in het Hoover-instituut (waar ik net vandaan ben gekomen).

Chroesjtsjov loog

Door zijn impact op de wereldgeschiedenis is Chroesjtsjovs 'geheime toespraak' de meest invloedrijke toespraak van de 20e eeuw. Daarin schilderde Chroesjtsjov Stalin af als een bloeddorstige tiran die schuldig was aan een schrikbewind dat meer dan twee decennia duurde.

Na het 22e partijcongres van 1961, waar Chroesjtsjov en zijn mannen Stalin met nog meer venijn aanvielen, werkten veel Sovjethistorici de leugens van Chroesjtsjov uit. Deze onwaarheden werden herhaald door anticommunisten uit de Koude Oorlog, zoals Robert Conquest. Ze gingen ook het 'linkse' discours binnen via de werken van trotskisten en anarchisten en van 'pro-Moskou'-communisten.

De leugens van Chroesjtsjov werden versterkt tijdens de tijd van Michail Gorbatsjov en Boris Eltsin door professionele Sovjet- en toen Russische historici. Gorbatsjov orkestreerde een lawine van anticommunistische leugens die het ideologische rookgordijn vormden voor de terugkeer naar uitbuitingspraktijken binnen de USSR en uiteindelijk voor het opgeven van socialistische hervormingen en een terugkeer naar roofzuchtig kapitalisme.

In 2005-2006 heb ik onderzoek gedaan en het boek Chroesjtsjov Lied geschreven. In mijn boek identificeer ik 61 beschuldigingen die Chroesjtsjov heeft geuit tegen Stalin of, in enkele gevallen, Beria. Ik heb ze vervolgens allemaal bestudeerd in het licht van het beschikbare bewijsmateriaal uit voormalige Sovjet-archieven. Tot mijn eigen verbazing ontdekte ik dat 60 van de 61 beschuldigingen aantoonbaar, aantoonbaar onjuist zijn.

Het feit dat Chroesjtsjov alles kon vervalsen en er meer dan 50 jaar mee wegkwam, suggereert dat we zorgvuldig moeten kijken naar andere vermeende "misdaden" van Stalin en de USSR in zijn tijd.

Trotski's 'Amalgamen'

Van 1980 tot het begin van de jaren negentig ontdekten Pierre Broué, de belangrijkste trotskistische historicus van zijn tijd, en Arch Getty, een vooraanstaand Amerikaans expert in de Sovjetgeschiedenis, dat Trotski herhaaldelijk en over veel kwesties had gelogen in zijn openbare verklaringen en geschriften in de jaren dertig. In mijn boek Trotski's 'Amalgams' (2015) besprak ik de implicaties van deze leugens van Trotski en van enkele aanvullende leugens van hem die ik zelf ontdekte. Ze maken de "Dewey-commissie", waartegen Trotski schaamteloos en herhaaldelijk loog, volledig ongeldig, evenals Trotski's ontkenningen in het Rode Boek en elders van de beschuldigingen die tegen hem werden geuit in de Eerste en Tweede Moskouse processen.

Het "Anti-Stalin-paradigma" uitdagen

Ik ben niet tot deze conclusies gekomen uit enige wens om "excuses te bieden" voor - laat staan "vieren" - het beleid van Stalin of de Sovjetregering. Ik geloof dat dit de enige objectieve conclusies zijn die mogelijk zijn op basis van het beschikbare bewijsmateriaal.

De conclusies die ik heb getrokken over de geschiedenis van de Sovjet-Unie tijdens de Stalin-periode zijn onaanvaardbaar voor mensen die, net als Proyect, worden gemotiveerd door eerdere ideologische verplichtingen in plaats van door een vastberadenheid om de waarheid te ontdekken "en de chips laten vallen waar ze willen."

Het 'anti-Stalin-paradigma' is hegemonisch op het gebied van de Sovjetgeschiedenis, waar het letterlijk 'taboe' is om de onwaarheden van Trotski-Chroesjtsjov-Koude Oorlog over Stalin en de Stalin-periode in twijfel te trekken, laat staan te weerleggen zoals ik. Degenen op dit gebied die hun onderzoek niet aanpassen aan het Procrustean-bed van het 'anti-Stalin-paradigma', zullen het moeilijk, zo niet onmogelijk vinden om te publiceren in 'reguliere' tijdschriften en door academische uitgeverij. Ik heb geluk: ik doceer Engelse literatuur en hoef niet te publiceren in deze 'gezaghebbende' maar ideologisch gecompromitteerde voertuigen.

Degenen die, net als Proyect, gemotiveerd zijn om niet de waarheid te ontdekken, maar hun ideologische vooroordelen te staven, denken dat iedereen hetzelfde moet doen. Daarom argumenteert Proyect niet vanuit bewijs, maar door schuldgevoelens door associatie, naamsvermelding, belediging en leugens.

Een paar voorbeelden:

Schuld door associatie: Proyect beweert dat ik "zoals" Roland Boer, Roger Annis en Sigizmund Mironin ben.

Name-dropping: Davies en Wheatcroft zijn bekend en zijn het niet eens met Tauger, dus - op de een of andere manier - zijn ze "de meest gezaghebbende", "juist" terwijl Tauger "fout" is.

Belediging: Tauger is medeplichtig aan 'van een slachtoffer een crimineel maken'.

Proyect: "... het lijkt redelijk dat Stalin in het begin van de jaren '30 gedwongen werd een brute repressie te ontketenen om te voorkomen dat Hitler Rusland zou binnenvallen - of iets dergelijks." In werkelijkheid zeggen noch ik, noch Tauger iets dergelijks.

Lies: Proyect citeert een passage uit Tauger's onderzoek over de Ierse aardappelhongersnood en beschuldigt Tauger er vervolgens van de Britten te willen vrijspreken:

“De Britse regering verantwoordelijk? Nee, dat kunnen we niet hebben.”

Maar de volgende zin in het artikel van Tauger luidt:

“Zonder te ontkennen dat de Britse regering de crisis verkeerd heeft aangepakt...”

Proyekt is een gevangene van het historische paradigma dat zijn kijk op de Sovjetgeschiedenis beheerst. Een paar voorbeelden:

* Proyekt blijft de term 'Holodomor' gebruiken. Hij informeert Cp-lezers niet dat Davies en Wheatcroft, wiens werk hij aanbeveelt, zowel de term "Holodomor" als het concept in het boek dat Proyekt aanbeveelt, verwerpen!

* Proyekt: “...het maakt niet uit dat Lenin opriep tot zijn [Stalins] verwijdering van partijleiderschap van zijn sterfbed.”

Maar dankzij zorgvuldig onderzoek door Valentin Sacharov van de Staatsuniversiteit van Moskou weten zelfs 'reguliere' onderzoekers dat deze notitie, net als 'Lenins testament', waarschijnlijk een vervalsing is:

Er is geen stenografisch origineel van de "Ilich-brief over de [algemeen] secretaris." In het dagboek van Lenins activiteiten dat door het secretariaat wordt bijgehouden, wordt geen melding gemaakt van een dergelijke 'Ilich-brief'. ... geen enkele bron bevestigt de inhoud van het dictaat van 4 januari. Ook merkwaardig is het feit dat Zinovjev niet op de hoogte was gebracht van de “Ilich-brief over de [algemeen] secretaris” eind mei, samen met de evaluaties van zes regime-personeelsleden. Het nieuwe typoscript verscheen pas in juni. (Stephen Kotkin, Stalin 505)

* Proyekt: “Grotendeels vanwege zijn bureaucratische controle en de snelle instroom van zelfzuchtige elementen in de partij, kon Stalin de oppositie verpletteren...”

Echter, in zijn 1973 werk Boecharin en de bolsjewistische revolutie Stephen Cohen schreef:

Maar machinepolitiek alleen was niet verantwoordelijk voor Stalins triomf binnen deze selecte oligarchie was de bureaucratische macht van Stalin aanzienlijk minder indrukwekkend.... In april 1929 hadden deze invloedrijke personen Stalin gekozen en zijn essentiële meerderheid in de hoge leiding gevormd. Dat deden ze, zo lijkt het duidelijk, minder vanwege zijn bureaucratische macht dan omdat ze de voorkeur gaven aan zijn leiderschap en politiek. (327)

* Project: "Stalins gedwongen mars maakte geen onderscheid tussen rijke en arme boeren."

Maar in 1983 schreef James Mace, een voorvechter van de Oekraïense nationalistische fascistische collaborateurs, over de rol van 'comités van arme boeren', komitety nezamozhnykh selian, bij het ondersteunen van collectivisatie. Er is veel ander bewijs van boerensteun voor collectivisatie.

Conclusie

Op de juiste manier begrepen is geschiedenis de poging om op een objectieve manier bekende methoden van primair bronnenonderzoek te gebruiken om tot nauwkeurige – waarheidsgetrouwe – uitspraken over het verleden te komen. Heel vaak is het resultaat ontgoochelend voor degenen die vasthouden aan valse ideologische constructies, zelfs wanneer die constructies de 'mainstream' vormen van de gepolitiseerde geschiedschrijving.

Niemand die niet probeert de waarheid te ontdekken en haar vervolgens zonder angst of gunst te vertellen, is het waard om historicus te worden genoemd, ongeacht hoe beroemd, geëerd of 'gezaghebbend' hij of zij ook lijkt te zijn.

Vervormingen en leugens over de Sovjetgeschiedenis van de Stalinperiode overheersen overal, ook in Oekraïne, Rusland en in het Westen. Deze leugens bestaan voornamelijk uit het herhalen van trotskistische en Chroesjtsjoetische leugens, in weerwil van of opzettelijke onwetendheid over het primaire bronbewijs dat nu beschikbaar is.

Het nieuw beschikbare bewijsmateriaal uit archiefbronnen vereist een volledige herschrijving van de Sovjetgeschiedenis van de Stalinperiode en een volledige herziening van Stalins eigen rol. Dit opwindende maar veeleisende vooruitzicht is van groot belang voor iedereen die wil leren van de fouten, maar ook van de successen, van de bolsjewieken, de pioniers van de communistische beweging van de 20e eeuw .

Opmerkingen:

Informatie over mijn gepubliceerde boeken, in alle talen, staat op mijn startpagina . Ook daar kun je links vinden naar al mijn gepubliceerde artikelen, sommige alleen in het Russisch, over de Sovjetgeschiedenis.

Grover Furr is de auteur of Chroesjtsjov Lied. Het bewijs dat elke "openbaring" van de misdaden van Stalin (en Beria) in de beruchte "geheime toespraak" van Nikita Chroesjtsjov op het 20e partijcongres van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie op 25 februari 1956 aantoonbaar onjuist is (2011)